

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Ing. Z. Ch.**

zastoupen Punktum, spol. s r. o.

sídlem Otická 758/19, Předměstí, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 38786/17/5200-10421-711811,
ve věci daně z příjmů fyzických osob,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 9. 2017, č. j. 38786/17/5200-10421-711811 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Punktum, spol. s r. o., sídlem Otická 758/19, Předměstí, 746 01 Opava.

Odůvodnění:

I. Žalobní námitky

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 11. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 38786/17/5200-10421-711811 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 9. 2016, č. j. 3015637/16/3208-52523-800589, kterým byla žalobci za zdaňovací období roku 2014 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 310 215 Kč a současně mu byla uložena povinnost zaplatit penále z doměřené daně ve výši 62 043 Kč. Současně žalobce navrhl zrušit dodatečný platební výměr správce daně, o kterém bylo napadeným rozhodnutím rozhodováno.
2. Žalobce v žalobě vytkl žalovanému několik procesních pochybení. Správce daně podle žalobce nepostupoval podle ustanovení § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), nezpravil žalobce o zjištěných skutečnostech a nevyzval jej k podání dodatečného daňového přiznání, jak toto ustanovení předpokládá, ale rovnou přistoupil k daňové kontrole. V rámci této daňové kontroly „vytvořil“ povinnost důkazní žalobci tím, že jej vyzval k doložení a prokázání zjištěných vkladů na soukromý spořicí účet žalobce, na což žalobce „důvěřivě“ reagoval, čímž podle správce daně poskytl tvrzení a vznikla mu důkazní povinnost k těmto tvrzením. Při jednání zachyceném v protokole dne 11. 11. 2015 správce daně mate žalobce a žádá o doložení a prokázání vkladů na soukromý spořicí účet, které nemají nic společného s podnikáním, účetnictvím a důkazním břemenem žalobce. Protokol neobsahuje žádné poučení podle ustanovení § 32 odst. 3, § 6 odst. 3 a § 98 odst. 1 daňového řádu, nešlo tedy o výzvu správce daně žalobci jako daňovému subjektu a žalobcovu odpověď je pouze podáním vysvětlení, dobrovolným vyjádřením, které nemůže zakládat existenci tvrzení. Správce daně nepřihlédl ke zpětvzetí tohoto podání, ač tak učinit měl.
3. Dále žalobce namítl, že ve spise chybí soupis důkazních prostředků, který má být obsahem seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, ačkoliv o něj žalobce výslovně žádal. Dále správce daně žalobce neseznámil se svou správní úvahou v rámci seznámení s výsledkem kontrolního zjištění. Podle žalobce bylo se spisem manipulováno, neboť chybí číslování stran, není veden chronologicky, ani podle agend. Z toho žalobce dovozuje, že správce daně mohl zjistit skutečnosti ve prospěch žalobce, které však do spisu nezaložil a nehodnotil je. Ve spise např. neexistuje položka č. 47 – otisk DAP zadis za rok 1993 - 2000. Podle žalobce tak došlo k doměření daně bezdůvodně, neboť pro ně správce daně nemá oporu v řádně vedeném spise.
4. Žalobce namítl rovněž chybné hodnocení výpovědi svědka A. V. jako nevěrohodné, neboť nevěrohodný může být pouze svědek, nikoliv jeho výpověď. Pokud je výpověď v rozporu s jinými zjištěnými skutečnostmi, pak to měl žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí uvést, což v rozhodnutí absentuje. Chybí zde totiž správní úvaha o tom, proč žalovaný k této výpovědi nepřihlédl, tedy které důkazy svědčí o opaku skutečností svědkem uvedených.

5. Žalobce dále namítl nezákonnost rozhodnutí, resp. nezákonnost primárního východiska správce daně aprobovaného žalovaným, že veškeré příjmy, které žalobce obdrží, jsou předmětem daně z příjmu a mají být zdaněny, ačkoliv se nejedná o vklad do podnikání, ale soukromé vklady na spořicí účet. Správce daně i žalovaný vycházeli z předpokladu, že žalobce nemá žádné úspory z předešlé doby, a že všechny příjmy, které obdrží, jsou předmětem daně a tyto také v daném zdaňovacím období zcela zkonsumuje. Svědek V. uvedl, že žalobce u něj měl majetek ve výši 3,2 mil. Kč. Správce daně při výslechu svědka uvedl, že nemá pochybnosti o původu peněz, přesto nepřihlédl k tomu, že v řízení bylo prokázáno, že na počátku zdaňovacího období roku 2014 měl žalobce finanční hotovost dostatečnou k tomu, aby předmětné vklady na spořicí účet provedl.
6. Podle žalobce správce daně zjistil, že žalobce měl jiné účty u jiných bank, terminované vklady apod., ale tyto důkazy zatajil a nepřihlédl k nim. Zpřístupněny byly až po vydání napadeného rozhodnutí. Chybně hodnotil zjištěné skutečnosti, když v seznámení se s výsledky kontrolního zjištění uzavřel, že nebylo doloženo, že vyzvednutá hotovost a vklady na účet jsou vždy tytéž peněžní prostředky. Dále žalobce namítl nezákonné ukončení daňové kontroly, neboť nebyla projednána správa o daňové kontrole. Konečně žalobce navrhl soudu, nechť učiní autoritativní výklad ustanovení § 65 odst. 2 daňového řádu.

II. Stanovisko žalovaného

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V posuzované věci je předmětem sporu zdanění finančních prostředků, které byly vloženy na spořicí účet žalobce, a které svojí výší neodpovídají vykázaným výsledkům jeho podnikatelské činnosti. Podle žalovaného nebyly splněny podmínky, za kterých je správce daně povinen výzvu podle § 145 odst. 2 daňového řádu vydat. Na základě zjištění o prostředcích vložených na žalobcův spořicí účet vznikly správci daně pochybnosti o správnosti a úplnosti žalobcem tvrzených zdanitelných příjmů v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, neboť výše vkladů neodpovídala výsledku jeho podnikatelské činnosti. Na základě zjištěných vkladů na spořicí účet však nelze usuzovat na důvodný předpoklad stanovení daně, který by správce daně měl následovat vydáním výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Tím, že správci daně vznikla pochybnost o úplnosti tvrzení uváděných žalobcem v daňovém přiznání, přešlo na žalobce důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem, které sice netvrdil, ale u nichž vyvstala pochybnost, že tyto tvrdit měl. Nedošlo tedy k tomu, že by správce daně vytvořil důkazní povinnost žalobce z důvodu jeho „důvěřivé“ výpovědi. Podání vysvětlení žalobce správce daně posoudil jako dodatečné vyjádření k žádosti správce daně, která se týkala pochybnosti správce daně. Existence důkazního břemene žalobce tudíž není na dodatečném vyjádření závislá. Co se týče námitky, že měl správce daně přihlédnout ke zpětvzetí tohoto podání, pak žalovaný považuje tuto námitku za nedůvodnou s ohledem na ustanovení § 73 odst. 4 daňového řádu, podle kterého je zpětvzetí možné pouze u podání, kterým je zahájeno řízení, což není daný případ.
8. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že správce daně nevychází z jakýchkoliv jiných důkazních prostředků, než z těch, které mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný podle svého názoru správně hodnotil výpověď svědka A. V., kterou správce daně konfrontoval s výsledky podnikatelské činnosti žalobce a jeho manželky, přičemž bylo zjištěno, že

výsledky činností, které žalobce vykázal, nepostačovaly k vygenerování takového množství finančních prostředků, které měly být svědkovi přidány do úschovy. S touto svou úvahou správce daně žalobce seznámil. Věrohodnost svědecké výpovědi tak byla v souladu s ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyvrácena.

9. Námitky týkající se nezákonnosti a nezákonných předpokladů správce daně a žalovaného žalovaný považuje za zcela hypotetické. Vzhledem k tomu, že žalobce po celou dobu daňové kontroly až do projednání zprávy o daňové kontrole nenavrl jakékoliv důkazní prostředky, které by prokázaly, že předmětné vklady v hotovosti na spořicímu účtu pocházely ze zdrojů, které byly podrobeny dani ze zákona o daních z příjmů, nebyly tak porušeny ani základní zásady daňového řízení, ani zásada koncentrace.
10. K ostatním žalobním bodům žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterých se k nim dostatečně vyjádřil.

III. Posouzení krajským soudem

11. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

a. Zjištění ze správního spisu

12. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující. Dne 30. 3. 2015 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů fyzickým osob za rok 2014. Dne 29. 9. 2015 vyzval správce daně GE Money Bank a. s. k podání informace. V odpovědi na tuto výzvu obdržel mimo jiné též výpis ze spořicího účtu žalobce číslo X, vedeného u této banky, za rok 2014, ze kterého vyplynulo, že na něj byly učiněny vklady v hotovosti v celkové výši 3 244 400 Kč. Dne 26. 10. 2015 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu za rok 2014. Dne 11. 11. 2015 proběhlo ústní jednání, kdy správce daně vyzval žalobce, aby prokázal, že předmětné vklady pocházely ze zdrojů, které byly podrobeny dani podle zákona o daních z příjmů, nebo zda se jedná o příjmy, které byly od daně osvobozeny, resp. o příjmy, které nepodléhají dani z příjmů. Na tuto výzvu žalobce reagoval 18. 11. 2015 sdělením, že na spořicímu účtu jsou vklady a výběry zhruba ve stejné výši - vklady asi ve výši 3,5 mil. Kč, výběry zhruba ve výši 3,1 mil. Kč; že pochybil, když veškeré volné prostředky neodděleně vkládal na spořicí účet, ať už se jednalo o soukromé peníze, peníze z podnikání, rodinné úspory a peníze z podnikání manželky, vrácené přeplatky nebo půjčky, a že ze spořicího účtu převáděl peníze buď na soukromý běžný účet, nebo na podnikatelský účet. Dalším pochybením je, že všechny tržby za taneční kurzy jsou včetně DPH, ale v peněžním deníku jsou evidovány částky bez DPH; po přepočtu částky v podstatě odpovídají.
13. Na základě této odpovědi požadoval správce daně prokázání správnosti a úplnosti těchto příjmů výzvou z 22. 2. 2016. Na výzvu žalobce reagoval prostřednictvím svého

zástupce tak, že jej netíží ani důkazní povinnost, ani povinnost tvrzení, a namítl další procesní nedostatky; žádné skutkové tvrzení ani důkazní návrhy nevzněl.

14. Dne 30. 6. 2016 shrnul správce daně v úředním záznamu o výsledcích kontrolního zjištění, že žalobce na spořicí účet vložil v roce 2014 celkem 3 244 400 Kč; 1 150 000 Kč činily vklady ze spořicího účtu na účet podnikatelský, hotovostní výběry ze spořicího účtu s přičtením zůstatku hotovosti v pokladně a výběry v pokladně činí 1 176 313 Kč. Rozdíl - částku 2 068 087 Kč - správce daně považoval za příjem žalobce podle § 10 zákona o daních z příjmů. Žalobcem vedenou daňovou evidenci výslovně správce daně nezpochybnil.
15. Dne 21. 9. 2016 byla s žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole, v rámci čehož žalobce navrhl výslech pana A. V. za účelem prokázání původu prostředku vkládaných na spořicí účet s tím, že svědek byl připraven vypovídat ihned, neboť byl přítomen v budově Finančního úřadu. Správce daně tento návrh neakceptoval a jednání ukončil. Žalobce odepřel podpis zprávy o daňové kontrole. Na základě zprávy o daňové kontrole správce daně rozhodl dodatečným platebním výměrem, kterým za rok 2014 doměřil daň z příjmů fyzických osob z částky 2 068 087 Kč.
16. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení byl vyslechnut A. V., s hodnocením této svědecké výpovědi byl žalobce seznámen a následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. K doplněné svědecké výpovědi žalovaný uvedl, že *„svědeckou výpověď nelze považovat za věrohodnou, neboť z daňových přiznání za předchozí zdaňovací období je zřejmé, že daňový subjekt deklarovanou výší peněžních prostředků, které si dle tvrzení pana V. měl u něj uschovat, nemohl disponovat. Přesvědčení o nevěrohodnosti svědecké výpovědi vychází z hodnocení skutkových okolností zjištěných v konkrétní posuzované věci, tzn. z rozporu mezi výpovědí svědka (jejím obsahem) a provedenými důkazy“*. Těmito provedenými důkazy byly zjištěné příjmy z podnikatelské činnosti žalobce a jeho manželky paní B. Ch. v letech 1998, 1999 a 2000.

b. Právní posouzení

17. Podle § 134 odst. 1 daňového řádu, *daňové řízení se vede za účelem správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti, které s touto daní souvisí*. Daňové řízení se skládá z řízení dílčích, a to řízení nalézacího, kam patří řízení vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně a 3) o řádném opravném prostředku proti rozhodnutím vydaném v řízení podle bodů 1) a 2). Dalším dílčím daňovým řízením je řízení při placení daní a řízení o mimořádných opravných prostředcích (§134 odst. 3 daňového řádu). V posuzované věci bylo vedeno doměřovací řízení, neboť poslední známá daň měla být změněna. Daňový řád přitom vychází z toho, že ve lhůtě pro stanovení daně může být výše daňové povinnosti jak zvýšena, tak i snížena, podle toho, co skutečně vyjde najevo. Cílem je vždy správné zjištění a stanovení daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46 nebo ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Afs 41/2013-33).

18. Zásadně má napravit nesprávnou výši daně samotný daňový subjekt. Podle § 141 odst. 1 daňového řádu, *zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň výsledná daň, jak byla stanovena správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.* Možnost nápravy vlastním právním jednáním (dodatečným daňovým tvrzením) má být daňovému subjektu poskytnuta, zjistí-li skutečnosti nasvědčující zvýšení daňové povinnosti samotný správce daně, a to jakýmkoliv způsobem s výjimkou daňové kontroly. Podle § 143 odst. 3 věty druhé daňového řádu, *zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2.* Podle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu, *pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu.*
19. Jak dovodila judikatura, z uvedených ustanovení vyplývá, že to, že zákon stanoví správci daně možnost vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení, je nutno vykládat tak, že tak učinit musí, nastanou-li zde předvídané okolnosti. V rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55 Nejvyšší správní soud výslovně uzavřel, že „*dozví-li se správce daně jinak, než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určitá daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení*“ (viz bod 65 odůvodnění usnesení).
20. V posuzované věci správce daně ze své vlastní vyhledávací činnosti mimo daňovou kontrolu zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobci měla být daň doměřena, a byl tedy zásadně povinen žalobce o tom zpravit a výzvou podle §145 odst. 2 daňového řádu umožnit mu napravit nesprávnou výši daně. Otázkou je, jak závažné skutečnosti či důkazy musí správce zjistit, aby bylo možno uzavřít, že „*nasvědčují tomu, že daňovému subjektu měla být určitá daň doměřena*“. Nejvyšší správní soudu se k ní vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-65 tak, že indicie musí vést k důvodnému předpokladu doměření daně; za nasvědčující skutečnosti nelze považovat dílčí poznatky, které správci daně neumožňují řádně zformulovat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení, ale musí se jednat o věcné, nikoliv formální důvody.
21. Aby správce daně byl povinen umožnit daňovému subjektu reagovat na jeho zjištění podáním dodatečného daňového tvrzení, musí být tedy splněny tyto předpoklady: 1. správce daně z vlastní činnosti mimo daňovou kontrolu zjistí určité skutečnosti, 2. tyto skutečnosti věcně odůvodňují předpoklad doměření daně, a současně 3. umožňují správci daně řádně zformulovat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení.
22. V posuzované věci byly všechny tři předpoklady splněny. Správce daně zjistil, že žalobce vede spořicí účet, a že na tento byla vkládána hotovost a byly činěny výběry; měl k dispozici zjištění z ostatních účtů žalobcem vedených, tedy z osobního účtu a podnikatelského účtu, o pohybech na nich ve vztahu k výběrům a vkladům na spořicím

účtu. Rovněž měl k dispozici daňovou evidenci, kterou nijak nezpochybnil, včetně pohybu hotovosti v pokladně. Z těchto zjištění správci daně vyplynulo, že jsou zde peněžní prostředky, o kterých není zřejmé, zda jsou či nejsou předmětem daně z příjmů, a které podle správce daně neodpovídaly žalobcovým učiněným daňovým tvrzením. Podle názoru krajského soudu jsou to skutečnosti, které indikují doměření daně a rovněž umožňují zformulovat výzvu k podání dodatečného daňového tvrzení; konec konců pouze z těchto zjištěných skutečností (žádné další nebyly doplněny) vyšel správce při formulování svých závěrů ve zprávě o daňové kontrole, v dodatečném daňovém výměru a v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stanovisko žalovaného, že neměl dostatečné indicie k tomu, aby mohl zformulovat výzvu, krajský soud proto považuje za nesprávné.

23. Z uvedeného vyplývá, že správce daně zahájil daňovou kontrolu nezákonně, neboť v rozporu s § 143 odst. 3 druhá věta daňového řádu nezpravil žalobce o svých zjištěních učiněných mimo daňovou kontrolu a v rozporu s § 145 odst. 2 první věta daňového řádu jej nevyzval k podání dodatečného daňového tvrzení, čímž se dopustil v řízení vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V dalším řízení bude nutné nejprve poskytnout žalobci možnost podat dodatečné daňové přiznání a teprve na základě jeho dodatečných tvrzení dále postupovat.
24. Co se týče ostatních námitek, týkajících se procesních pochybení, jedná se o dílčí námitky, které s ohledem na nezákonnost zahájení daňové kontroly a tím nezákonnost daňové kontroly celé, jsou bez významu a krajský soud se jimi proto dále nezabýval.
25. Pouze na okraj krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, opakovaně zdůrazňující, že správce daně je oprávněn požadovat na daňovém subjektu prokázání původu a zdroje finančních prostředků, resp. zda tyto byly již zdaněny, pokud byly vloženy do podnikání, a pokud o nich bylo takto účtováno, a to za situace, kdy dosavadní příjmy a výdaje tak, jak vyplynuly z daňových přiznání, takové vklady neodůvodňují (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2007, č. j. 5 Afs 172/2006-115). Ústavní soud se v nálezu z 1. 6. 2005 sp. zn. IV. ÚS 29/05 vyslovil tak, že v České republice není zákonem zakotvená obecná povinnost k majetkovému přiznání a absenci této povinnosti nelze nahrazovat tak extenzivně pojatým způsobem dokazování v daňovém řízení, které by fakticky ve svých důsledcích vedlo ke stejnému efektu. V dalším řízení tak žalovaný posoudí důkazní povinnost a povinnost tvrzení žalobce ve světle těchto úvah, a to vše při zohlednění toho, že daňová evidence žalobce nebyla v daňovém řízení zpochybněna.
26. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

c. Náhrada nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsí žaloby a vyjádření ke stanovisku žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a třikrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ust. § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. září 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu